

ΖΕΦΗ ΔΑΡΑΚΗ, «ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ
ΜΕ ΤΑ ΒΕΓΓΑΛΙΚΑ» (Νεφέλη 2014)
“ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΩΝ ΠΙΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΜΕΝΩΝ
ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ, ΓΥΡΩ ΑΠ’ ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ
ΜΙΑΣ ΣΤΙΓΜΙΑΙΑΣ ΦΩΤΙΑΣ”

Βάκης Λοιζίδης

Ο τίτλος του βιβλίου «Η σπηλιά με τα βεγγαλικά» γραμμένος στο μπλε νουάρ χρώμα που επέλεξε η ποιήτρια για το εξώφυλλο, μας σταματά θέτοντας ερωτήματα. Τι να υπονοεί η στιγμιαία ένταση του φωτός που έχει το βεγγαλικό στη σπηλιά; Το πένθος θα μπορούσε να σβήσει το βεγγαλικό, όμως η ποίηση δεν το επιτρέπει. Το ενδυναμώνει.

Το βιβλίο που χωρίζεται σε τέσσερις ενότητες έχει ως μότο στίχους από ποίημα του Βύρωνα Λεοντάρη που συνιστά κάλεσμα προς την ποιήτρια σε διάλογο που δεν επιδέχεται αναβολής. Σ’ έναν διάλογο που θα ακουστεί αυτό που δεν γράφεται. Σ’ έναν διάλογο που αποκαλύπτει.

Βέβαια ο ποιητικός διάλογος μεταξύ Δαράκη και Λεοντάρη δεν αρχίζει στη Σπηλιά με τα Βεγγαλικά. Εκπλήσσει το γεγονός πως η κριτική δεν έχει εντοπίσει το στοιχείο αυτό στην ποίησή τους. Πρόκειται για δύο ποιητές που η στάση τους στη ζωή δεν έχει απόκλιση από τη στάση τους στο ποίημα. Κινούμενοι στα πιο απόκρημνα σημεία του λόγου, με ευδιάκριτες και τόσο διαφορετικές φωνές, συναντιούνται στο εναγώνιο, καλώντας μας να ανακαλύψουμε τον άνθρωπο μέσα μας. Να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμη που μπορεί να μας επανατοποθετήσει απέναντι σε ζωτικά θέματα της ύπαρξης. Τώρα που όχι μόνο μετακομίσαμε, αλλά σταδιοδρομήσαμε στο απάνθρωπο.

Το μότο της πρώτης ενότητας «Με ξετυλίγει ο τρόμος» δηλώνει με καιριο τρόπο τη δύναμη που προϋποθέτει η κατάθεση της Δαράκη. Πρόκειται για ατόφια ποίηση με πρώτη ύλη τον πόνο. Κάθε ποίημα αποτελεί μια πληγή. Μια πληγή που δεν ξεχνάει το αίμα που έχασε. Μια πληγή που διεκδικεί τη συνέχεια στον χρόνο, έχοντας πλήρη συνείδηση της τραγικότητας των στιγμών.

Προχωρώντας την ανάγνωση συνειδητοποιούμε πως δεν πρόκειται για έναν διάλογο που οδηγεί σε απαντήσεις, αλλά εντείνει το αναπάντητο.